

متن پرسش

با سلام: استاد گرامی چند وقت پیش وقتی برخی آیات قرآن در مورد اینکه به وسیله توسل جویم را خواندم دیدم منظورشان نماز است نه شخص، ولی با توجه به آیه ای که از ما می خواهد برای استغفار نزد پیامبر برویم مشکلم حل شد، اما نسبت به زنده بودن پیامبر (ص) و اهل بیت (ع) و شهدا سوال دارم. به راستی منظور از زنده بودن آنها چیست؟ آیا منظور اینست که آنها حیات برزخی ندارند؟ به نظر شما استفاده از تجربیات شهدا و اهل بیت (ع) در زمینه استجاب دعاها می توان برای منکران توسل، دلیل آورد و به نوعی مباحثه کرد؟ چون بنده ترس دارم بگویند خوب شیطان هم می تواند کار خارق العاده بکند. سوال بعدی اینکه راضی به رضای خدا بودن با اینکه نسبت به امری از اهل بیت (ع) درخواست کنیم تضاد ندارد؟ مثلا بنده وقتی از اهل بیت (ع) درخواست خانه بکنم و مستجاب کنند در حالی که بارها از خدا خواسته ام و مستجاب نشده آیا می شود گفت از کجا معلوم این خانه داری بنده مانع بندگی نباشد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اولیاء معصوم و در ذیل آنها شهداء به جهت آن که گرفتار گناهانشان نیستند می توانند در این دنیا نقش داشته باشند و راههای سعادت و حقیقت را به ما متذکر شوند که قرآن در این رابطه می فرماید: «فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَ يَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ يَحْزَنُونَ» (۱۷۰ / آل عمران) شهداء به جهت فضل و برکتی که خداوند به آنها داده است به یاران همسنگرشان که در همان مسیر قدم گذاشته اند، بشارت می دهند که نگران شکست این مسیر نباشید، که این مسیر روز به روز در برکت جدیدی خواهد بود. و این که می فرمایید رضایت از خداوند با تقاضا از او منافات دارد یا نه، عنایت داشته باشید خود خداوند به ما می فرماید از او تقاضا کنیم و نیازهای خود را با او در میان بگذاریم. در آیهی (۷۷) سورهی فرقان می فرماید: «قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ» ای پیامبر به آنها بگو اگر دعای شما و تقاضایتان از حضرت حق نبود، حضرت حق هیچ توجهی به شما نمی نمود. بنابراین تنها باید در زیر سایهی دستورات حضرت حق وظیفهی خود را در آن حدّ که تشخیص می دهیم انجام دهیم و امیدوار الطاف حضرت حق باشیم. موفق باشید